

Arrest

nr. 274 044 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt het Belgische grondgebied op 28 april 2019. Zij is in het bezit van haar paspoort voorzien van een door de Duitse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum.

1.2. Verzoekster treedt op 18 november 2019 in België in het huwelijk met de heer A.H., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.3. Op 7 januari 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Omwille van het overlijden van haar echtgenoot op 19 maart 2020, wordt inzake deze aanvraag op 29 juni 2020 beslist tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 30 oktober 2020 met nummer 243 557 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Bij schrijven van 3 december 2020 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 januari 2022 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2020 werd ingediend door:

[H.,M.]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 28.04.2019 naar België. Ze haalde aan dat ze in april 2018 langs sociale media [H.A.] had leren kennen. Op 17.06.2019 deed betrokkene een melding van een voorgenomen huwelijk met de heer [H.A.] doch een huwelijk heeft niet automatisch recht op verblijf.

Verder beroept betrokkene zich op haar echtgenoot, waarmee zij op 18.11.2019 huwde maar die jammerlijk overleden is op 19.03.2020, na slechts vier maanden huwelijk. De aanvraag gezinsher-eniging, die betrokkene indiende op 07.01.2020 werd geweigerd op 04.06.2020 omwille van het niet meer bestaan van een gezinscel. deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 30.10.2020. Betrokkene haalt aan dat zij het psychologische contact met haar overleden echtgenoot niet wil verbreken, dat zij zijn stoffelijke resten niet wenst achter te laten en dat zijn noch psychisch noch fysisch van hem gescheiden kan worden. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt, kan haar zeer korte huwelijk niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat haar echtgenoot ook effectief in België begraven werd, aangezien zij geen bewijs van grafconcessie voorlegt.

Verder haalt betrokkene nog aan dat ze en haar echtgenoot beiden van Armeense origine zijn, met een bijzondere cultuur met respect voor de overledenen. Dat volgens de Armeense cultuur en godsdienst, het graf tijdens de Kersvakantie en Pasen hun overleden worden herdacht. Ook hier kan er begrip opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt. Doch kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij blijk zou geven van integratie, dat ze de Nederlandse taal leert, ze staat niet onverschillig tegenover de Belgische maatschappij, is werkbereid, heeft goede relaties met Belgische onderdanen, heeft zich nooit schuldig gemaakt aan strafbare feiten, legt een certificaat van de opleiding, Nederlands tweede taal richtingsgraad 1 voor d.d. 28.10.2020, deelcertificaat NT2 Waystage schriftelijk en mondeling d.d. 28.10.2020, attest maatschappelijke Oriëntatie en een attest inburgering voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoeker verweten dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

2.2. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster legde een kopie neer van haar paspoort en van het bewijs van betaling van de retributie. De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken. Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" [...].

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In eerste instantie wordt gesteld dat verzoekster zo zij de aanvraag niet in België kan doen, deze zou moeten doen bij de Belgische ambassade in hun landen van herkomst. Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld.

Verzoekster heeft de Armeense nationaliteit, zeker in het huidige klimaat (corona-problematiek en oorlog tussen Rusland en Oekraïne) is het voor hen minstens emotioneel onmogelijk om naar Armenië terug te keren.

Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk om hen te verplichten terug te keren naar hun respectievelijke landen van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

Verzoekster verwijst naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanzien deze hier voor herhaald.

Deze bevestigingen onmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie. Verzoekster wijst er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het criterium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en de medische problematiek van de zoon volstaat voor de toepassing van dit criterium.

Verzoekers wijzen ten overvloede op hun perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken bevestigen dit onmiskenbaar.

Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekster enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekster heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

Verzoekster meent dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet."

2.3. Gelet op hun verknochtheid, worden deze middelen samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekster in haar aanvraag aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Er dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre verzoekster een motivering verwachtte inzake de artikelen 40bis en 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing slechts een antwoord vormt op haar aanvraag die uitdrukkelijk werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De voormelde artikelen 40bis en 42 handelen bovendien over de gezinshereniging met een Unieburger, terwijl niet blijkt dat verzoekster actueel nog een gezinslid is van een Unieburger. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder inzake deze bepalingen een onderzoek had moeten voeren en/of hierover had moeten motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats

of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.8. In zoverre verzoekster een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, toont zij hiermee nog niet aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat hij de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet heeft aanvaard.

2.9. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat de bestreden beslissing zou zijn gesteund op de vast-stelling dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Een dergelijke vaststelling ligt wel ten grondslag aan de beslissing van dezelfde datum om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar dit bevel wordt niet mee aangevochten in het kader van de huidige beroepsprocedure. Verzoekster heeft er voor gekozen dit bevel aan te vechten met een apart beroep, bij de Raad gekend onder het rolnummer 271 569.

2.10. Verzoekster stelt verder dat verweerder abstractie maakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Zij laat evenwel na om deze *“zeer specifieke omstandigheden”* te verduidelijken of concreet toe te lichten waarom de beoordeling die verweerder heeft gedaan met betrekking tot de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Met dit zeer vage betoog kan zij de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen.

2.11. Vervolgens stelt verzoekster dat zij *“minstens emotioneel”* onmogelijk naar Armenië kan terug-keren omwille van de coronaproblematiek en omwille van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster geen dergelijke buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen in haar aanvraag van 3 december 2020, zodat verweerder met deze elementen ook geen rekening diende te houden bij het nemen de bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe om, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van dit bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken. Louter ten overvloede kan er nog worden opgemerkt dat verzoekster geenszins verduidelijkt op welke wijze de *“coronaproblematiek”* of de oorlog tussen Oekraïne en Rusland het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk naar Armenië terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen.

2.12. Verzoekster verwijst daarnaast naar haar *“perfecte integratie”*. Zij stelt dat zij zich steeds als een *“voorbeeldige burger”* heeft gedragen en dat er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Zij gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing de volgende motieven zijn opgenomen: *“De elementen van integratie (met name het feit dat zij blijk zou geven van integratie, dat ze de Nederlandse taal leert, ze staat niet onverschillig tegenover de Belgische maatschappij, is werkbereid, heeft goede relaties met Belgische onderdanen, heeft zich nooit schuldig gemaakt aan strafbare feiten, legt een certificaat van de opleiding, Nederlands tweede taal richtingsgraad 1 voor d.d. 28.10.2020, deel-certificaat NT2 Waystage schriftelijk en mondeling d.d. 28.10.2020, attest maatschappelijke Oriëntatie en een attest inburgering voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Verzoekster toont geenszins aan dat het voor haar omwille van deze elementen alsnog zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. Het standpunt van verweerder is bovendien in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds duidelijk oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad stelt ook vast dat verzoekster de elementen van integratie in haar aanvraag eerder inriep als elementen om de gegrondheid van haar aanvraag te onderbouwen, zonder dat zij concreet aangaf of uitlegde dat deze het haar bijzonder moeilijk zouden maken de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Verweerder heeft in verzoeksters situatie dan ook in alle redelijkheid kunnen oordelen dat deze elementen op zich niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze behoren tot de grondheidsfase.

2.13. Verzoekster stelt dat verweerder niet met alle elementen van haar dossier rekening zou hebben gehouden, zonder evenwel te verduidelijken welke elementen onterecht niet in rekening zijn gebracht. De Raad merkt nog op dat verzoekster door louter aan te geven dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling die in de bestreden beslissing werd gedaan, deze beoordeling nog niet weerlegt of onderuit haalt. Ook met haar betoog dat haar aanvraag in overeenstemming is met *“artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009”*, zonder enige verdere toelichting, toont verzoekster niet aan dat enige door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid onterecht niet als dusdanig werd aanvaard of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

2.14. In haar middelen betoogt verzoekster vervolgens dat bij de beoordeling van haar aanvraag rekening had moeten worden gehouden met *“het criterium van artikel 6.4”* van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Zij stelt dat zij *“duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn”*. Zij wijst hierbij concreet op het gegeven van het *“zeer lange verblijf”*, *“de totale integratie”* en ook op *“de medische problematiek van de zoon”*.

De betrokken bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13).

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, voorziet de Terugkeerrichtlijn niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van deze richtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 VWEU heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn verplicht Lidstaten dus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen *“kunnen”* beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde *“kan”* bepaling die niet mag

worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving is vereist, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Het onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn waarop verzoekster zich beroept, is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor Lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien Lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleids-vrijheid.

In het licht van deze elementen blijft verzoekster derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn tot gevolg heeft dat de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd. Verzoekster kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk dat als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfs-vergunning in schrijnende gevallen of om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de soevereine en discretionaire bevoegdheid van de lidstaten – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort.

Er kan voor het overige worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld inzake verzoeksters integratie opgebouwd tijdens het verblijf in België. Met haar verwijzing naar artikel 6.4 van de Terugkeer-richtlijn weerlegt verzoekster de beoordeling hieromtrent niet. Voor zover verzoekster verwijst naar *“de medische problematiek van de zoon”*, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekster een kind heeft, laat staan dat dit kind medische problemen zou hebben.

2.15. Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorg-vuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.16. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.17. Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

2.18. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en ‘T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster gehuwd was met de heer [H.]. De echtgenoot van verzoeker is inderdaad na minder dan een half jaar huwelijk overleden, doch de verwerende partij verliest uit het oog dat zij voordien reeds een relatie onderhielden. Voor verzoeker is het van belang dat zij op hetzelfde grondgebied kan verblijven als haar vooroverleden echtgenoot. Ze wenst immers zijn graf nog kunnen bezoeken. Het is allerm minst afdoende dat zij middels visa tijdelijke verblijven zou bekomen, temeer gezien haar frequente bezoeken aan haar echtgenoot zijn laatste rustplaats.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster zijn leven in België opgebouwd.

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel."

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar overleden echtgenoot. Zij voert aan dat *"het van belang is dat zij op hetzelfde grondgebied kan verblijven als haar vooroverleden echtgenoot"*. Zij stelt dat zij het graf van haar echtgenoot regelmatig wenst te kunnen bezoeken en dat het niet afdoende is dat zij middels visa tijdelijke verblijven zou verkrijgen.

Hoewel er niet wordt betwist dat verzoekster en haar overleden echtgenoot een beschermenswaardig gezinsleven hadden, kan actueel ingevolge het overlijden van de echtgenoot in maart 2020 niet langer worden gesproken van een effectief beleefd gezinsleven. Verzoekster kan niet voorhouden nog een effectief beleefde gezinssituatie te onderhouden met een overleden persoon. Zoals verweerder meermaals aangeeft in de bestreden beslissing, kan er begrip worden opgebracht voor verzoeksters situatie en haar rouwproces, maar hiermee kan zij nog niet aantonen dat enig actueel gezinsleven in België in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

Voor zover een en ander maakt dat verzoekster wel bepaalde beschermenswaardige persoonlijke belangen heeft op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop dat in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfs-machtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad wijst op de volgende beoordeling in de bestreden beslissing inzake verzoeksters overleden echtgenoot:

"[...] Betrokkene haalt aan dat zij het psychologische contact met haar overleden echtgenoot niet wil verbreken, dat zij zijn stoffelijke resten niet wenst achter te laten en dat zijn noch psychisch noch fysisch van hem gescheiden kan worden. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt, kan haar zeer korte huwelijk niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat haar echtgenoot ook effectief in België begraven werd, aangezien zij geen bewijs van grafconcessie voorlegt.

Verder haalt betrokkene nog aan dat ze en haar echtgenoot beiden van Armeense origine zijn, met een bijzondere cultuur met respect voor de overledenen. Dat volgens de Armeense cultuur en godsdienst, het graf tijdens de Kersvakantie en Pasen hun overleden worden herdacht. Ook hier kan er begrip opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt. Doch kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat het "allerminst afdoende" is dat zij middels een visum voor kort verblijf naar België zou kunnen komen, nu zij het graf van haar echtgenoot regelmatig bezoekt. Verweerder gaf evenwel aan dat verzoekster met een visum kort verblijf wel degelijk de mogelijkheid heeft om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken, wat zij niet weerlegt. Zij laat na om te concretiseren waarom dit in haar situatie niet afdoende zou zijn. Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat verweerder duidelijk heeft gesteld dat er niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk in België is begraven en dat verzoekster ook bij haar verzoekschrift hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorlegt.

Inzake het privéleven beperkt verzoekster zich voor het overige tot een blote bewering dat zij hier het centrum van haar belangen heeft, gelet op de duur van haar verblijf in België, haar lokale verankering en haar integratie. Zij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale of economische banden die zij hier zou hebben opgebouwd en laat na om haar beweringen te staven. Zelfs voor zover zij hier een zeker sociaal netwerk heeft, toont zij nog niet aan dat zij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Verzoekster toont niet aan dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een disproportionele inmenging uitmaakt in haar privéleven. Zij toont niet aan dat zij zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië is uitgesloten.

Er dient nogmaals te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.20. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS